

Двама брата и орелъ.

(Народно прѣдание).

Рано е ранилъ младъ Стоянъ,
Нахранилъ сиви соколи,
Събудилъ булка хубава
И ѝ заржки заржчалъ:

„Либе, Петкано, Петкано,
Вчера се с' брата скарахма
И той ме люто наскърби,
Азъ ще го, либе, убия!“

Петкана дума Стояну:

„Недѣй брата си убива,
Недѣй братска кръвъ пролива,
Азъ ще го, либе, утрова!“

Послуша Стоянъ Петкана,
Помами сиви соколи,
Излѣзе въ гори кичести
И метна погледъ въ небето.

Въ небе се орелъ виеше —
Безгриженъ воленъ, като царъ.
Щомъ го съгледа младъ Стоянъ,
Пусна му соколъ — салъ единъ.

Изпищя соколъ дигна се —
Полетя въ сини висини;
Настигна орелъ сбиха се
— Сбиха се на животъ или смъртъ.

Биха се нѣщо три часа, —
Съ нокте си очи вадѣха,
Съ клюне си пера скубѣха, —
Кървави капки капѣха.

Отпадна соколъ, запищя —
Орелътъ бие — надвива.
Тогава Стоянъ изпрати
И другия соколъ на помощъ.